

"שמו הולך לפניו"

(התיאטרון העירוני חיפה בשיתוף התיאטרון הקאמרי)

תיקי דיין ושלמה בראבא בהצגה "שמו הולך לפניו"

וגם דמויותיהם של **רוזינה קמבוס ואבי אוריה** מבדחות וקולחות. הבעיה שזה מרגיש ראשוני, עממי וצפוי והעסיסיות הסאטירית כאילו קתה עם השנים. המבוגרים בינינו ודאי יצהלו על פרץ הנוסטלגיה ואחרים יאמרו שזה נחמד ומצחיק רוב הזמן. כן, זו שעה וחצי מהנה בלי ליפול מהכיסאות. **משה נאור** ביים, **יוסי בן נון** דאג למוסיקה אותנטית מן התקופה היא ו-**לילי בן נחשון** - לתפאורה.

"שמו הולך לפניו" כרעיון יהיה תמיד אקטואלי במציאות הישראלית ההזויה. ממש כמו "רביזור" או "נעורי ורדל"ה". תמימות מול שחיתות ותאוות בצע, ריקנות מול אושר הרחוק מהתגשמות - הן כר מרשים ליוצרים מוכשרים המציבים בפנינו סיטואציות מחיי היום-יום באופן נלעג ומביך. גם אם לא את עצמנו אנו מזהים על הבמה, הרי שזה הגיס, השכן או בעל הבטיק ממול.

בקומדיה שלפנינו **אפרים קישון** מתרכז בעלייתו המטאורית של עולה חדש, חסר רקע מקצועי, המתמנה למנהל מוסד ממשלתי רק בזכות פתק המלצה של מובטל בעל שם מרשים וכך נסללת דרכו לצמרת. היום הוא היה נעצר על התחזות, אך אז זו היתה מדינה שעמלה על כינון מוסדותיה ו"צאטעלא" שימש "כרטיס כניסה" גם ללא הצגת תעודות או הוכחת התנסות בעבודה.

אפרים קישון העיד על עצמו שזה הדבר הראשון שכתב שלוש שנים אחרי שעלה ארצה כשלא ידע אף לא מילה בעברית. בריאיון שנתן ב-2003, עם העלאת המחזה בתיאטרון היידישפיל, העיר: "אני לא חושב שאנחנו אחרים היום. במקום לשאול אם אתה מפא"יניק ישאלו אם אתה ש"סניק". הפרוטקציה לעולם נשארתי."

שלמה וישינסקי בדמות המובטל, **שלמה בר אבא** בתפקיד העולה ו**תיקי דיין** כמחלקת התה, מעוררים מהומה לא קטנה

"בעלי המתוק ואשתי היקרה"

(תיאטרון החאן)

ביחסים שבינו לבינה מנקודת מבטו ההיתולית של **ז'ורז' פדו** ("יתוש בראש" שלו הפך להיט על במותינו). מתוך קובץ יצירות שכתב בתקופת משבר גירושין שחוה, נשלפו שתי קומדיות מצבים קצרות: האחת - על צייר מתוסכל המתקשה להסתיר את שמחתו על מות חמותו, למגינת לבו של אשתו הקשקשנית. השנייה - על פוליטקאי שמרן החרד לשמו הטוב, בעוד אשתו "המרחפת" חושפת חמוקיה לעין כל.

אי אפשר לבוא בטענות לשחקנים, בוודאי לא ל**יוסי עיני ולנילי רוגל** העושים את המוטל עליהם בחן ובמקצועיות. רק קשה להבין מה גרם לתיאטרון לנער את האבק דווקא מחומר זה, המצליח פה ושם לעורר צוחק, אך חסר את הקצב המסחרר והממזרות הבוטה שנדרשת מפארסה. ואם כבר מדובר בדמויות נלעגות - התפתחות העלילה אסור שתהיה צפויה. עליה להיתפס כמוטרפת לחלוטין ובה בעת - להיות אמינה וקוהרנטית. ביים **אודי בן משה** - זוכה פרס התיאטרון לבמאי השנה 2007. **דורי פרנס** - תרגם מצרפתית, **דליה פן** - עיצבה את התלבושות הנאות ו-**סבטלה ברנר** - את התפאורה, שבשבילה באמת ראוי לטרוח ולצפות בהצגה.

המתח המתלווה למשבר הכלכלי הפוקד אותנו ואת שאר העולם מצד אחד והרייטינג חסר הפשר להפקה הטלוויזיונית "האח הגדול" מצד שני, יכולים אולי להסביר מדוע פוזלים אצלנו לחומר תיאטרלי זניח, שזור במציצנות ובהומור יבש של חדר מיטות.

תיאטרון החאן הירושלמי, הזוכה להדים חיוביים בזכות הפקותיו האחרונות מעוררות המחשבה, מתרכז הפעם

יוסי עיני ונילי רוגל בהצגה "בעלי המתוק ואשתי היקרה"